

καὶ μαρτυρᾷ ἐν' ἀλήθεια, δὲν μποροῦμε
 νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, μὴτ' ἐδῶ νὰ σταθοῦμε.—
 Νιώθω τοῦ ἡλιου τὸ φῶς πῶς μ' ἔχει πιά κουράσει
 κ' ἤθελα νὰ γινόταν σὺντριμμα ὅλη ἡ πλάση...
 Καλέστε σὰ δπλα! Χαλασμός! Μούγγριζε ἀγέρι!
 Τουλάχιστο νὰ πεθάνουμε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι!
 (Φεύγουν)

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΑΠΟ ΤΟ "ΘΡΥΛΟ ΤΩΝ ΛΙΩΝΩΝ,"

ΛΙΓΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

"Αν θές ἄς πλέξουμε ἓνα ὄνειρο :
 τ' ἄτια ἄς ἀνέβουμε τὰ δυό.
 Μέσα σὰ δάση ψάλλει τὸ πουλί...
 ἐσὺ μ' ἀρπᾷς, σὲ κλέβω ἐγώ.

Αιχμάλωτός σου εἶμαι κι ἀφέντης σου.
 Πᾶμε, κ' ἡ μέρα σβήνει πιά...
 Ἔσ'ενα τὸ ἄτι σου εἶναι ὁ Ἔρωτας,
 ἐμένα τὸ ἄτι μου ἡ Χαρά.

Θενὰ σιμῶσουν τὰ κεφάλια τους·
 ἐν' τὸ ταξίδι μαγικά.
 Στ' ἀλόγατά μας θενὰ δώσουμε
 ταγὴ περίσσια ἀπὸ φιλιά.

"Ελα! γλυκὰ ψέματα τ' ἄτια μας,
 χτυποῦν τὸ χῶμα καὶ τὰ δυό,
 ἐμὲ στὸ βάθος τῶν ὀνείρων μου,
 ἐσὲ ψηλά στὸν οὐρανό.

Μιά ἀποσκευὴ μᾶς εἶναι χρῆσιμη :
 Θὰ πάρουμε λίγη εἰδυσιά,
 πόθους καὶ πίκρες καὶ τὸ λούλουδο
 ἀπὸ τὰ ὠραῖα σου μαλλιά.

Ἔλα! τὸ βράδυ τὶς βελανιδιῶδες
μουντῶνει· τὸ στρουθὶ γελᾷ·
τῶν ἀλυσίδων ὀποῦ μοῦβαλες
τὸν ἦχο ἀκούει μὲς στὴν καρδιά.

Δὲ θᾶν· δλότεια ξαιτίας μας
ἔν τὰ ρουμάνια, τὰ βουνά,
ὡς ἀγαποῦμε! κριθυρίσουνε,
θωρῶντας μας ἔτσι σιμά.

Δείξον γλυκιά μέσα στὴ μέθη μου.
ὦ, τὰ χλωρὰ τὰ θάμνα ἰδές!
Σὲ κάνει ν' ἀκλουθᾷς ἡ ἀνάσα σου
τὶς πεταλούδες τὶς τρελές.

Θᾶνοιξενι στρογγυλὸ τὸ μάτι του
τὸ νυχτοπούλι τὸ γοερό,
οἱ νύφες γέροντας στὶς σιάμνες τους
σι' ἄντρα μὲ γέλιο χαρωπὸ

Θὰ ποῦν :— Δοικὸν ἐτρελαθήκαμε ;
Νὰ ὁ Δέαντρος μὲ τὴν Ἑρώ.
Ἀκούγοντάς τους θεὰ κάνουμε
τὸ κρῶο μας νὰ χυθεῖ νερό.

Πᾶμε ἀπὸ τὴν Ἀδοτρία. Θεναχουμε
στὰ μέτωπά μας τὴν ἀυγή.
Θᾶμαι μεγάλος, θᾶσαι πλούσια
μὲ τὴν ἀγάπη τὴν πολλή.

Ψηλὰ ἀπ' τὴ γῆ, καβάλλα σι' ἄνια μας,
μέσα στοῦ ἀπειρὸν τὸ γλανκὸ,
μέσα στὰ μαγικὰ θαμπώματα,
μὲς στοῦ μυστήριον τὸ βυθό,

Θεναμαι ἱππότης κ' ἐσὺ δέσποινα,
Ἔλα! ἡ καρδιά μου ἀνθὸς ξεσπᾷ
τὸ παραμῦθι νὰ ἱστορίσουμε
κάτου ἀπὸ τ' ἄστρα μιὰ νυχτιά.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ